

Sygnatura akt III C 500/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia, 17 czerwca 2022 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sebastian Otto

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2022r., w S.

na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 15z§s (2) ustawy z 2.03.2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych

sprawy z powództwa M. D.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 640,45 zł (sześćset czterdzieści złotych czterdzieści pięć groszy) wraz z liczonymi w stosunku rocznym odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 152,39 zł (sto pięćdziesiąt dwa złote trzydzieści dziewięć groszy) od dnia 28 kwietnia 2021 r. do dnia zapłaty,
- 480 zł (czterysta osiemdziesiąt złotych) od dnia 11 czerwca 2021 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 611,84 zł (sześćset jedenaście złotych osiemdziesiąt cztery grosze) wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 500/21

UZASADNIENIE

wyroku z 17.06.2022r.

Pozwem z dnia 12 maja 2021 roku M. D. wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 3 906,11 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi w stosunku rocznym od kwot:

- 3 254,01 złotych od dnia 28 kwietnia 2021 roku do dnia zapłaty,
- 480 złotych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty

i kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu powód podniósł, że na skutek kolizji z dnia 8 kwietnia 2020 roku doszło do uszkodzenia należącego do I. N. i A. K. pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...). Sprawca kolizji legitymował się umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem pojazdu mechanicznego w pozwanym (...)

Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.. Ubezpieczyciel przyjął odpowiedzialność za szkodę i wypłacił poszkodowanym kwotę 3 665,12 złotych brutto tytułem kosztów naprawy pojazdu. Za wypłaconą kwotę poszkodowani nie byli w stanie dokonać naprawy pojazdu, wobec czego w dniu 7 kwietnia 2021 roku przelali na powoda przysługującą im wobec ubezpieczyciela wierzytelność z tytułu naprawienia szkody. Powód złożył wniosek o uzupełnienie odszkodowania o wskazaną na podstawie jego profesjonalnej oceny przybliżoną kwotę brakującego odszkodowania. Pozwany odmówił uzupełnienia świadczenia. Powód zlecił zatem ustalenie kosztów naprawy pojazdu niezależnemu rzeczoznawcy. Rzeczoznawca ten ustalił koszty naprawy pojazdu na kwotę 6 919,13 złotych. Za sporządzenie kalkulacji naprawy pojazdu zapłacił 480 złotych. Pozwany ubezpieczyciel odmówił uzupełnienia odszkodowania i zwrotu kosztów kalkulacji.

Na dochodzoną pozewem kwotę składa się: 3 254,01 złotych tytułem uzupełnienia odszkodowania oraz 480 złotych tytułem zwrotu kosztów kalkulacji naprawy. Odszkodowanie obejmuje różnicę pomiędzy kosztami naprawy wynikającymi z kalkulacji sporządzonej na zlecenie powoda a wypłaconą poszkodowanym z tego tytułu kwotą oraz kwotę 172,10 złotych tytułem odsetek skapitalizowanych za okres od dnia 16 maja 2020 roku do dnia 27 kwietnia 2021 roku.

W odpowiedzi na pozew (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany przyznał, że ponosi odpowiedzialność za szkodę w pojeździe należącym do I. N. i A. K. pojeździe marki S. (...) o nr rej. (...) do której doszło na skutek kolizji z dnia 8 kwietnia 2020 roku. W ocenie strony pozwanej wypłacone poszkodowanym odszkodowanie odpowiada kosztom przywrócenia pojazdu do stanu sprzed powstania szkody. Kalkulacja kosztów naprawy sporządzona w postępowaniu likwidacyjnym została wykonana zgodnie z zasadami naliczania kosztów naprawy i technologią zawarta w systemie eksperckim. Wskazane w niej kwoty są średnimi cenami powszechnie występującymi na rynku lokalnym.

W ocenie pozwanej żądanie zapłaty kwoty 480 złotych tytułem wydatków poniesionych na poczet prywatnej kalkulacji jest nieuzasadnione, ponieważ nie było przedmiotem cesji, a nadto wykracza poza zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela.

Podstawa faktyczna:

Na skutek kolizji z dnia 8 kwietnia 2020 roku doszło do uszkodzenia należącego do I. N. i A. K. pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...).

Sprawca kolizji legitymował się umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem pojazdu mechanicznego w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

Niesporne.

Poszkodowani zgłosili szkodę w pojeździe w dniu 8 kwietnia 2020 roku.

Niesporne.

W toku postępowania likwidacyjnego ustalono koszty naprawy pojazdu na kwotę 3 665,12 złotych.

Ubezpieczyciel przyjął odpowiedzialność za szkodę i wypłacił poszkodowanym kwotę 3 665,12 złotych tytułem kosztów naprawy pojazdu.

Dowód

- kalkulacja naprawy k. 12 - 13,

- decyzja z dnia 02.06.2020 r. k. 11.

W dniu 7 kwietnia 2021 roku I. N. i A. K. zawarli z M. D. umowę przelewu wierzytelności przysługującej im wobec (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. z tytułu naprawienia szkody powstałej w pojeździe marki S. (...) o nr rej. (...) na skutek kolizji z dnia 8 kwietnia 2020 roku za wynagrodzeniem w kwocie 500 złotych brutto.

Dowód:

- umowa przelewu wierzytelności k. 15,

- oświadczenie k. 16,

- przelew k. 18

W dniu 12 kwietnia 2021 roku M. D. zawiadomił (...) Spółkę Akcyjną w W. o nabyciu wierzytelności i wezwał ubezpieczyciela do zapłaty odszkodowania w pełnej wysokości, które wycenia na kwotę 5 000 złotych.

Dowód:

- zgłoszenie szkody k. 14,

- powiadomienie o dokonanym przelewie k. 17.

M. D. zlecił sporządzenie kosztów naprawy pojazdu Centrum Szacowania szkód Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce Komandytowej z siedzibą w W.. Koszty naprawy pojazdu zostały ustalone na kwotę 6 919,13 złotych.

Za sporządzenie kalkulacji naprawy M. D. zapłacił 480 złotych.

Dowód:

- kalkulacja naprawy pojazdu k. 19 – 24,

- faktura VAT k. 25,

- potwierdzenie przelewu k. 26.

Ubezpieczyciel odmówił uzupełnienia odszkodowania i zwrotu wydatków poniesionych na poczet kalkulacji naprawy pojazdu.

Niesporne.

Koszt naprawy pojazdu według technologii producenta, przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych i średnich stawek roboczogodzin obowiązujących w miejscu powstania szkody w kwietniu 2020 roku, wynosi 3 817,51 złote brutto.

Brak uzasadnienia do demontażu drobnych elementów zderzaka przedniego, położenie i uszkodzenie tego elementu w przedniej lewej części wskazują, że można wykonać naprawę lakierniczą metodą naprawy częściowej LS. Naprawa taka jest zgodna z technologią producenta pojazdu i nie jest skomplikowana.

Zabrudzenia tarczy koła przedniego lewego nie ma związku z kolizją z dnia 8 kwietnia 2020 roku, ponieważ brak ciągłości w kolorze wskazanym na tarczy koła z innymi bezpośrednio sąsiadującymi elementami.

Analiza uszkodzeń drzwi przednich lewych wymaga weryfikacji czasochłonności naprawy ze względu na położenie i wielkość uszkodzenia tego elementu. Naprawa jest uzasadniona i zgodna z technologią producenta.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego L. C. k. 85 - 94,
- uzupełniająca opinia biegłego L. C. k. 116 – 123, k. 131 - 138.

Pojazd marki S. (...) o nr rej. (...) został naprawiony w warsztacie prowadzonym przez N. S.. Koszt naprawy wyniósł około 4 000 złotych. Koszty te pokryli właściciele pojazdu.

Pojazd w dalszym ciągu znajduje się w posiadaniu I. N. i A. K..

Dowód:

- zeznania świadka I. N. k. 66,
- zeznania świadka A. K. k. 68.

Rozważania prawne:

Powództwo okazało się uzasadnione w części co do kwoty 640,45 złotych i odsetek ustawowych za opóźnienie, liczonych w stosunku rocznym, od kwot:

- 152,39 złotych od dnia 28 kwietnia 2021 roku do dnia zapłaty,
- 480 złotych od dnia 11 czerwca 2021 roku do dnia zapłaty.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowią przepisy art. 822 § 1 i 2 k.c., art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 473 ze zmianami) oraz art. 436 § 1 k.c. i 415 k.c.

Przepis art. 822 § 1 i 2 k.c. stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (§ 1). Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2). Zgodnie natomiast z przepisem art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Stosownie zaś do treści przepisu art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w przepisie art. 435 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. Przepis art. 415 k.c. stanowi natomiast, że kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Zgodnie natomiast z przepisem art 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Okoliczności kolizji z dnia 8 kwietnia 2020 roku nie były pomiędzy stronami sporne. Również legitymacja czynna po stronie powoda i bierna pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedziba w W. do występowania w niniejszym procesie nie budziły wątpliwości.

Legitymacja czynna po stronie powodowej wynika z faktu nabycia wierzytelności o naprawienie szkody w pojeździe od poszkodowanych I. N. i A. K.. Legitymacja bierna pozwanego ubezpieczyciela wynika natomiast z przepisu art. 19 ust. 1 zdanie pierwsze przywołanej wyżej ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...), zgodnie z treścią którego poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Było bowiem okolicznością niekwestionowaną, iż sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

Pozwany nie kwestionował zasady swojej odpowiedzialności za szkodę powstałą w pojeździe i wypłacił odszkodowanie w kwocie 3 665,12 złotych tytułem kosztów jego naprawy. Nie budziło bowiem wątpliwości, iż do przedmiotowego zdarzenia drogowego doszło na skutek zawinionego działania uczestnika ruchu drogowego posiadającego polisę w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem pojazdu mechanicznego u pozwanego ubezpieczyciela.

Niesporne było pomiędzy stronami również i to, że szkoda w pojeździe wyraża się kosztami jego przywrócenia do stanu sprzed kolizji z dnia 8 kwietnia 2020 roku.

Strona powodowa kwestionuje natomiast wysokość kosztów naprawy pojazdu ustaloną przez ubezpieczyciela w toku postępowania likwidacyjnego.

Na wstępie wskazać należy, że świadczenie ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia majątkowego ma charakter odszkodowawczy i ta funkcja kompensacyjna determinuje podstawową treść pojęciową, zakres i poziom odszkodowania. Odpowiedzialność natomiast zakładu ubezpieczeń jest szczególną postacią odpowiedzialności cywilnej, a prawo ubezpieczeń majątkowych jest częścią prawa odszkodowawczego. Pojęcie szkody w ubezpieczeniach jest zatem takie samo jak w innych działach prawa odszkodowawczego, zasada odszkodowania nie może być bowiem traktowana w oderwaniu od ogólnych zasad odszkodowawczych, które znalazły wyraz i zostały uregulowane w kodeksie cywilnym. Dotyczy to samych pojęć szkody i odszkodowania. Wskazać przy tym należy, że zakład ubezpieczeń obowiązany jest do naprawienia szkody tylko w formie wypłaty odpowiedniej sumy pieniężnej, nie zaś wedle wyboru poszkodowanego także przez przywrócenie stanu poprzedniego, co wyłącza stosowanie w tych okolicznościach art. 363 § 1 k.c. Niezależnie od tego, czy poszkodowany naprawił, uszkodzoną rzecz, należy mu się od zakładu ubezpieczeń odszkodowanie ustalone według zasad art. 363 § 2 k.c., w związku z art. 361 § 2 k.c., co oznacza, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom przywrócenia rzeczy jej wartości sprzed wypadku. Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W literaturze dominującą jest teoria adekwatnego związku przyczynowego, od której odstępstwa mogą wystąpić w warunkach opisanych w art. 361 § 2 k.c., zgodnie z którym granicach określonych w art. 361 § 1 k.c., w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Co do zasady normalny związek przyczynowy pełni zatem w prawie cywilnym funkcję przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej, a nadto wyznacza jej granice w tym sensie, że zobowiązany ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa zdarzeń, z którymi ustawa łączy jego obowiązek odszkodowawczy.

Odnosząc się do żądania zwrotu kosztów naprawy pojazdu wskazać należy, że zgodnie z treścią przepisu art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Z przepisu art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) wynika natomiast, że odszkodowanie, które zakład ubezpieczeń, w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, zobowiązany jest wypłacić poszkodowanemu, ustala się w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, jeżeli są oni zobowiązani do odszkodowania za szkodę wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu. Zgodnie natomiast z art. 363 § 1 k.c., naprawienie szkody, jeżeli taki jest wybór poszkodowanego, powinno nastąpić przez przywrócenie stanu poprzedniego. Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w takiej sytuacji wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione

wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Przywrócenie uszkodzonej rzeczy do stanu poprzedniego oznacza zaś doprowadzenie jej do stanu używalności i jakości w zakresie istniejącym przed wypadkiem; w razie uszkodzenia pojazdu mechanicznego chodzi o przywrócenie mu sprawności technicznej, zapewniającej bezpieczeństwo kierowcy i innych uczestników ruchu, oraz wyglądu sprzed wypadku (por. uchwałę SN z dnia 12.04.2012 r., II CZP 80/11).

Na podstawie opinii biegłego sądowego L. C. i uzupełniającej opinii tego biegłego, Sąd ustalił, że koszt naprawy pojazdu według technologii producenta, przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych i średnich stawek roboczogodzin obowiązujących w miejscu powstania szkody w kwietniu 2020 roku, wynosi 3 817,51 złote brutto. W odniesieniu się do zarzutów strony powodowej, biegły wyjaśnił w opinii uzupełniającej z dnia 24 kwietnia 2022 roku, że brak jest uzasadnienia do demontażu drobnych elementów zderzaka przedniego, położenie i uszkodzenie tego elementu w przedniej lewej części wskazują, że można wykonać naprawę lakierniczą metodą naprawy częściowej LS. Naprawa taka jest zgodna z technologią producenta pojazdu i nie jest skomplikowana. Analiza uszkodzeń drzwi przednich lewych wymaga weryfikacji czasochłonności naprawy ze względu na położenie i wielkość uszkodzenia tego elementu. Naprawa jest uzasadniona i zgodna z technologią producenta. Zabrudzenia tarczy koła przedniego lewego nie ma związku z kolizją z dnia 8 kwietnia 2020 roku, ponieważ brak ciągłości w kolorze wskazanym na tarczy koła z innymi bezpośrednio sąsiadującymi elementami. Marginalnie wskazać należy, że jak wynika z zeznań świadka I. N. – współwłaścicielki uszkodzonego pojazdu, został on naprawiony, a koszt naprawy wyniósł około 4 000 złotych. Koszty te poniosła I. N.. Ustalone zatem przez biegłego koszty naprawy pojazdu umożliwiają jego przywrócenie do stanu poprzedniego.

Szkoda, jaką właściciele pojazdu ponieśli na skutek kolizji z dnia 8 kwietnia 2020 roku wynosi zatem 3 817,51 złotych brutto. Przed wytoczeniem powództwa ubezpieczyciel wypłacił odszkodowanie w kwocie 3 665,12 złotych brutto. Winien zatem uzupełnić świadczenie z tego tytułu o kwotę 152,39 złotych ($3\ 817,51\ \text{zł} - 3\ 665,12\ \text{zł} = 152,39\ \text{zł}$).

W świetle powyższego uwzględnić również należało żądanie zapłaty kwoty 480 złotych tytułem kosztów sporządzenia kalkulacji naprawy pojazdu przed skierowaniem sprawy na drogę postępowania sądowego. Odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego (por. uchwałę SN z dnia 18.05.2004r. , III CZP 24/04, opubl. OSNC 2005/7-8/117). W uchwale tej Sąd Najwyższy wskazał, że o tym, czy koszty ekspertyzy powypadkowej poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu likwidacyjnym mieszczą się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego winna być dokonywana na podstawie konkretnych okoliczności sprawy, a w szczególności po dokonaniu oceny, czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne. Zważywszy na ustaloną przez pozwanego ubezpieczyciela wysokość szkody, zlecenie przez powoda sporządzenia kalkulacji kosztów naprawy pojazdu przez rzeczoznawcę niezależnego od ubezpieczyciela, należy uznać za uzasadnione i konieczne dla ustalenia czy w ogóle i w jakim zakresie powód może domagać się uzupełnienia wypłaconego odszkodowania. Stąd też pozwany winien zwrócić powodowi poniesione z tego tytułu koszty. Kalkulacja naprawy została sporządzona na zlecenie powoda i on poniósł z tego tytułu wydatki. Wysokość wydatków z tego tytułu wynika natomiast z dokumentu prywatnego w postaci faktury VAT nr (...) z dnia 22 kwietnia 2020 roku, a faktu dokonania zapłaty dowodzi potwierdzenie przelewu kwoty 480 złotych. Strona pozwana nie podważyła prawdziwości i wiarygodności faktury i wydruku z systemu bankowego, wobec czego Sąd uznał je za przydatne do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie, zgodnych z twierdzeniami strony powodowej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 640,45 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi w stosunku rocznym od kwot:

- 152,39 złotych od dnia 28 kwietnia 2021 roku do dnia zapłaty,
- 480 złotych od dnia 11 czerwca 2021 roku do dnia zapłaty

i oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Na zasądzoną kwotę składają się należności z następujących tytułów:

- 152,39 złotych tytułem kosztów naprawy pojazdu,

- 8,06 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie, naliczonych od kwoty 152,39 złotych za okres od dnia 16 maja 2020 roku do dnia 27 kwietnia 2021 roku,

- 480 złotych tytułem zwrotu wydatków na poczet zleconej przez powoda kalkulacji naprawy pojazdu.

Roszczenie o odsetki ustawowe za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego znajduje oparcie w treści art. 359 § 1 k.c., art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 817 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych (...). Zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Dłużnik popada w opóźnienie jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2003 r., sygn. II CK 146/02). Ubezpieczyciel, stosownie do treści przepisu art. 817 § 1 k.c., obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, a jeśli tego nie czyni, popada w opóźnienie uzasadniające naliczenie odsetek ustawowych od należnej wierzycielowi sumy. Świadczenie ubezpieczyciela ma zatem charakter terminowy, a spełnienie świadczenia w terminie późniejszym niż wynikający z art. 817 k.c. może być usprawiedliwione jedynie wówczas, gdy ubezpieczyciel wykaże istnienie przeszkód w postaci niemożliwości wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności albo wysokości świadczenia, mimo działań podejmowanych z wymaganą od niego starannością profesjonalisty, według standardu, którego reguły wyznacza przepis art. 355 par. 2 k.c.

W rozważanym przypadku, co było niesporne, poszkodowani zgłosili szkodę w dniu 8 kwietnia 2020 roku, a zatem ubezpieczyciel winien spełnić świadczenie najpóźniej do dnia 8 maja 2020 roku. Pozwany nie podniósł przy tym ani nie udowodnił, aby w terminie zakreślonym przepisem art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...), nie było możliwe wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia. Wysokość zaś szkody powstałej w pojeździe została ustalona w toku niniejszego procesu tylko i wyłącznie na podstawie materiału zgromadzonego w postępowaniu likwidacyjnym, a więc na podstawie okoliczności istniejących i znanych pozwanemu w postępowaniu likwidacyjnym. Skoro zatem pozwany nie spełnił świadczenia z tytułu naprawienia szkody w pełnej wysokości do dnia 8 maja 2020 roku, od tego dnia pozostaje w opóźnieniu, co uzasadniało naliczenie odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia z tego tytułu od dnia 16 maja 2020 roku i ich skapitalizowanie do dnia 27 kwietnia 2021 roku, a następnie żądanie dalszych odsetek za opóźnienie od dnia 28 kwietnia 2021 roku do dnia zapłaty.

W odniesieniu natomiast do żądania zwrotu wydatków poniesionych na poczet sporządzenia kalkulacji naprawy pojazdu wskazać należy, że zostało ono skutecznie zgłoszone dopiero w dniu doręczenia stronie pozwanej odpisu pozwu w niniejszej sprawie, tj. 10 czerwca 2021 roku (zpo k. 36 akt sprawy). W odniesieniu do kwoty 480 złotych pozwany pozostaje w opóźnieniu od tego dnia, co uzasadnia zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 11 czerwca 2021 roku do dnia zapłaty.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych przez strony zgromadzonych w toku postępowania likwidacyjnego, co do prawdziwości i wiarygodności których nie powziął zastrzeżeń, a także na podstawie zeznań świadków – właścicieli pojazdu I. N. i A. K., które są w ocenie Sądu wiarygodne.

Ustalenia natomiast co do okoliczności wymagających wiadomości specjalnych, tj. co do kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji, Sąd poczynił na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej L. C. oraz opinii uzupełniającej tego biegłego.

Opinia biegłego podlega ocenie jak każdy środek dowodowy, jednak w oparciu o właściwe dla jej oceny na płaszczyźnie merytorycznej kryteria, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego stanowiska, stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej. Dowód z opinii biegłych podlega przy tym ocenie sądu, według mierników właściwych dla przedmiotu konkretnej opinii, a więc z punktu widzenia zgodności z zasadami logicznego rozumowania, wiedzy powszechnej, podstaw teoretycznych opinii wskazujących na wiedzę biegłego, sposobu formułowania opinii i jej wniosków, także ze względu na ich jednoznaczność i zgodność z postawionymi biegłym pytaniami, jednakże bez wnikania w ten zakres materii opinii, która wynika z wiedzy specjalistycznej biegłych. Jakkolwiek opinia biegłych jest oparta na wiadomościach specjalnych, to podlega ona ocenie sądu na podstawie całego zebranego w sprawie materiału, a zatem, na tle tego materiału, konieczne jest stwierdzenie, czy ustosunkowała się ona do wynikających z innych dowodów faktów mogących stanowić podstawę ocen w opinii zawartych oraz czy opierając się na tym materiale w sposób logiczny i jasny, przedstawia tok rozumowania prowadzący do sformułowanych w niej wniosków. Dowód z opinii biegłego ma charakter szczególny, jego specyfika wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez sąd do tych kryteriów oceny stanowi wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii za rzetelną. Oznacza to również i to, że sąd nie ma kompetencji do czynienia ustaleń pozostających w sprzeczności ze stanowiskiem specjalistów, zwłaszcza w sytuacji gdy opinia jest jednoznaczna, przekonująca i odpowiednio umotywowana. Wskazać nadto należy, że opinia biegłych nie podlega, jak dowód na stwierdzenie faktów, weryfikacji w oparciu o kryterium prawdy i fałszu, lecz poprzez pozytywne lub negatywne uznanie wartości rozumowania zawartego w opinii. Jeśli więc opinia biegłego nie zawiera niejasności, wewnętrznych sprzeczności ani luk, oparta została na materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, biegły w sposób należyty uzasadnił swoje wnioski (tj. w szczególności przedstawił tok swego rozumowania w sposób poddający się kontroli pod względem logiki), a konkluzje opinii są konkretne i przekonujące oraz wynikają z przeprowadzonych przez biegłego czynności (np. badań) oraz toku rozumowania, to brak jest podstaw do uznania takiej opinii za nieprzydatną dla rozstrzygnięcia sprawy i przeprowadzania na podstawie art. 286 k.p.c. dodatkowego dowodu z opinii innych biegłych lub uzupełniającej opinii przez tego samego biegłego tylko z tej przyczyny, że strona postępowania nie zgadza się z treścią opinii. Innymi słowy wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategoryczne i przekonujące dla sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie. Gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, a nadto biegły w istocie ustosunkował się do zgłoszonych zastrzeżeń, wyjaśniając znaczące dla istoty sprawy okoliczności, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych.

Biegły L. C. sporządził opinię zgodnie z treścią postanowienia dowodowego w tym przedmiocie, a opinia ta, uzupełniona pismem z dnia 24 kwietnia 2022 roku, nie zawiera braków ani sprzeczności. Istotne zaś okoliczności dotyczące jej przedmiotu, ustalone na podstawie załączonych do akt przez strony dokumentów są przedstawione w sposób nie budzący wątpliwości. Biegły jednoznacznie wskazał, że koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, przy uwzględnieniu technologii naprawy producenta pojazdu oraz oryginalnych części zamiennych wynosi 3 817,51 złotych. Podniesione zaś przez powoda zarzuty co do pominięcia wyszczególnionych przez stronę czynności naprawczych oraz co do zmiany kwalifikacji sposobu naprawy drzwi przednich lewych oraz lakierowania zderzaka zostały przez biegłego wyjaśnione w stopniu pozwalającym na przyjęcie, że sporządzona przez niego opinia jest jasna i nie zawiera twierdzeń i wniosków, które nie znajdowałyby oparcia w materiale dowodowym sprawy, w wiedzy i doświadczeniu zawodowym biegłego oraz zasadach logiki. Zawarte w jej treści wywody i wnioski, pozwalają na prześledzenie toku rozumowania biegłego i ustalenie, że wyciągnięte wnioski są logicznie poprawne. Nadto wskazać należy, że rolą biegłego jest osąd o okolicznościach faktycznych, stanach lub zdarzeniach, do których poznania i wyjaśnienia wymagany jest określony zasób wiadomości specjalnych (wykraczających poza zakres wiadomości i doświadczenia życiowego ogółu osób inteligentnych i ogólnie wykształconych) z różnych dziedzin, ułatwiający sądowi właściwą ocenę faktów i rozstrzygnięcie konkretnej sprawy. Zadaniem biegłego jest zatem naświetlenie i umożliwienie wyjaśnienia przez sąd okoliczności z punktu widzenia posiadanych przez biegłego wiadomości specjalnych przy uwzględnieniu zebranego i udostępnionego mu materiału sprawy. Stąd też fakt, że biegły zakwalifikował sposób naprawy poszczególnych elementów pojazdu w sposób odmienny niż uczynił to ubezpieczyciel i

akceptuje poszkodowany, nie może stanowić przesłanki do dyskwalifikacji złożonej opinii. Zwłaszcza w sytuacji, kiedy zarzuty strony w tym zakresie opierają się jedynie na fakcie, że odpowiada jej sposób kwalifikacji sposobu naprawy ustalony w toku postępowania likwidacyjnego, a ten ustalony przez biegłego jest dla niej niekorzystny. Stąd też, Sąd mając na uwadze, że opinia została sporządzona zgodnie ze zleceniem, a także że jej treść wskazuje, że twierdzenia i wnioski biegłego znajdują oparcie w materiale dowodowym sprawy i nie stoją w sprzeczności z zasadami logiki, uznał opinię za przydatną do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie. Z powyższych względów Sąd postanowił pominąć dowód z uzupełniającej opinii biegłego L. C. lub innego biegłego.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 100 k.p.c., który stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Powód poniósł następujące koszty procesu: opłata od pozwu w kwocie 200 złotych, zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 750 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika w osobie radcy prawnego w kwocie 900 złotych oraz opłata od złożonego dokumentu pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 złotych, czyli łącznie 1 867 złotych.

Pozwany poniósł następujące koszty procesu: zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego wykorzystana w części co do kwoty 184 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika w osobie radcy prawnego w kwocie 900 złotych, czyli łącznie 1 084 złotych.

Powództwo zostało uwzględnione w zakresie kwoty stanowiącej 16% dochodzonego roszczenia, a zatem pozwany winien zwrócić powodowi 16% poniesionych przez niego kosztów procesu, tj. kwotę 298,72 złote ($1\ 867\ \text{zł} \times 16\% = 298,72\ \text{zł}$), a powód winien zwrócić pozwanemu 84% , czyli kwotę 910,56 zł ($1\ 084\ \text{zł} \times 84\% = 910,56\ \text{zł}$).

Mając powyższe na uwadze, Sąd w punkcie III wyroku zasądził od powoda na rzecz pozwanego koszty procesu w kwocie 611,84 złotych ($910,56\ \text{zł} - 298,72\ \text{zł} = 611,84\ \text{zł}$). Sąd zasądził od kwoty przyznanej pozwanemu tytułem kosztów procesu odsetki w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, zgodnie z art. 98 par. 1¹ k.p.c.